

הנושא את האשה

מאי לאו, האם לא מדויך בכתיבת "שטררי פסיקתא", שם שטרות בהם נכתבים הדברים ש"פסקו" שני הצדדים זה לזה בתוות התחייבות בשעת הקידושין והנישואין. ומוכח שהדברים הללו ניתנו להכתב בשטר.

ודוחה הגمرا: לא בשטררי פסיקתא מדובר אלא בכתיבת שטררי אירוסין ממש, ובדרך פפא ורב שכיבא.

דאיתמר:

אם כתבו לשטר האירוסין [שכתו בشرط "הרוי את מקודשת לי"], או "בתוך מקודשתה ללי", בפיורוט שם האיש ושם האשה [לשמה [לשם האיש ולשם האשה הללו, ולשם קידושין], כי אם חסר בכתיבת השטר "לשמה" הרוי הוא פסול כמו גט שלא נכתב לשם], ושלא מדעתה [אך בלי הסכמתה לכתיבת השטר], ונתן את השטר לאשה, והסכימה להתקדש בו —

רבה ורביינא אמרין: מקודשת [כי הצורך בכתיבת שטר הקידושין לשם הוא משומש שהוקשה "הויה" של קידושין ל"יציאה" בוגט. ובוגט יש צורך לכנות לשם, אך אין צורך לכנות אותו מדעתה, לפי שבעל כרחה היא מתגרשת, ולכן גם שטר קידושין אינו צריך להכתב בהסכמה, על אף שהיא מתקדשת רק מדעתה].

רב פפא ורב שכיבא אמרין: אינה מקודשת.

כי אמנים הוקשה הויה ליציאה, אך זה מחייב רק שטר הקידושין ייכתב לשם כמו הגט. אך לעניין הסכמתה לכתיבת השטר, יש ללמידה מההיקש של הויה ליציאה שהשטר

אמר ליה רבashi לרביינא: הדברים הנקנים באמירה — לא ניתן ליכתב בשטר!

איתיביה, הקשה רביינא לרובashi ממשנתנו, שניינו בה: הפקחים היו כותבים לאשה שיש לה בת: על מנת שאזוז את בתר המשניים, כל זמן שתאת עמי!

והרי התחייבות הבעל לאשתו לחת מזונות לבת אשתו לא נעשתה בקנין, אלא בדייבור בעלים, והיא חלה רק מכח הנאת החיתון. ומוכח, שבכל זאת היא ניתנה להכתב בשטר, שהרי שניינו שהפקחים היו "כותבים" את תנן.

ומשנין: מי, מהו משמעות לשון "כותבון" האמורה במשנה — אמורים!

ופריכין: נמי קרי ליה התנא לאמרה "כתיבה"? "

ומשנין: אין, אכן משתמש התנא בלשון "כתיבה" גם במקום שמדובר בו באמירה.

והראיה לכך, כי התנן, הרי שניינו לעיל, בתחילת פרק תשיעי: הכותב לאשתו "דין" ודברים אין לי בנכסייך".

ותני על כך בברייתא: רבי חייא: האומר לאשתו.

ומביאה הגمرا ראייה אחרת שהדברים הנקנים באמירה ניתן לכותבם בשטר:

תא שמע ממה שניינו: אין כותבן שטררי אירוסין ונישואין אלא מדעת שניהם [הבעל והאשה].

ודיקין: הוא מדעת שניהם — כותבן.